

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: P. Č.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Markem Nemethem, advokátem, se sídlem Opletalova 1015/55, 110 00 Praha 1, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.3.2011, č.j. 592/DS/2011, JID 30809/2011/KUUK/Sur,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.3.2011, č.j. 592/DS/2011, JID 30809/2011/KUUK/Sur, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Louny, odbor správní, oddělení přestupkové (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13.12.2010, č.j. MULNCJ 113212/2010, sp. zn. MULN/8542/548/2010/OS-PD/KRI, ve znění rozhodnutí ze dne 14.1.2011, č.j. MULNCJ 4737/2011, sp. zn. MULN/8542/548/2010/OS-PD/KRI, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), kterého se dopustil dne 27.4.2010 ve 14:06 hod. na silnici I. třídy č. 07 tím, že osobní motorové vozidlo tovární značky FORD model Focus se státní poznávací značkou „X“ řídil nedovolenou rychlostí, když po odečtení odchylky ± 3 km/h mu byla orgánem Policie ČR Louny naměřena rychlost jízdy 141 km/h, čímž žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec o více než 50 km/h, za což mu byla dle ustanovení § 22 odst. 7 přestupkového zákona uložena

pokuta ve výši 5 000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců, a povinnost uhradit náklady správního řízení částkou ve výši 1 000,- Kč.

Žalobce v žalobě předně stručně popsal dosavadní průběh správního řízení. Žalobce dále uvedl, že nezákonnost rozhodnutí žalovaného spatřuje ve dvou zásadních směrech. Dle žalobce se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec nevypořádal s námitkou, proč nebyli vyslechnuti žalobcem navržení policisté, kteří prováděli správní dozor. Dle žalobce by měl být skutkový stav zjištěn bez důvodných pochyb, jak ukládá ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť i minimální odchylka by mohla posunout napadené rozhodnutí do jiné sankční sazby. Z tohoto důvodu žalobce žalovanému navrhnul, aby byli vyslechnuti policisté, aby byla zjištěna jejich způsobilost k provádění vlastního měření. Dle žalobce se žalovaný k tomuto návrhu v napadeném rozhodnutí nevyjádřil, když vůbec neodůvodnil, proč tento výsledek nebyl připuštěn. Dle žalobce takový postup žalovaného zakládá v této části nepřezkoumatelnost, a tudíž i nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce taktéž uvedl, že požádal o poskytnutí dodatečných 30 dnů k podrobnějšímu zdůvodnění odvolání. Dle žalobce však o této žádosti nebylo správním orgánem I. stupně, jakož ani žalovaným, dosud rozhodnuto, když k této žádosti žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že: *„Nebylo povinností správního orgánu prvního stupně vyrozumět odvolatele, zda na jeho výše uvedenou žádost přistupuje. Toto by připadalo v úvahu pouze v případě, pokud by pan Čermák o to výslovně požádal, což v tomto případě nebylo učiněno.“* Žalobce v této souvislosti rovněž poukázal na skutečnost, že dle jeho názoru je žalobou napadené rozhodnutí i vnitřně rozporné, neboť žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce: *„dále požádal o dodatečnou lhůtu k podrobnějšímu odůvodnění jeho odvolání.“* Dle žalobce je z této skutečnosti zřejmé, že skutečně požádal o poskytnutí dodatečné lhůty k odůvodnění odvolání, a že o této žádosti nebylo dosud žádným správním orgánem rozhodnuto. Dle žalobce měla být žádost o poskytnutí lhůty posouzena samostatně ve smyslu ustanovení § 37 odst. 1 správního řádu, protože měla být správním orgánem I. stupně stanovena lhůta pro vyjádření, nebo pokud by správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že není důvod ke stanovení nové lhůty, mělo být žalobci sděleno, že novou lhůtu nestanoví. Dle žalobce je tak postup správního orgánu I. stupně, jakož i žalovaného, v rozporu se správním řádem a rovněž i v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Z uvedeného tak dle žalobce vyplývá, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť správní řízení trpí zásadními procesními vadami, a proto žalobce navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí.

Žalovaný nejprve stručně zrekapituloval průběh celého správního řízení. Žalovaný pak uvedl, že žaloba byla dle jeho názoru podána opožděně, neboť napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 28.3.2011, a to v souladu s ustanovením § 24 odst. 1 správního řádu, když bylo připraveno k vyzvednutí dne 18.3.2011. Lhůta k podání žaloby uplynula dne 28.5.2011, přičemž žaloba byla soudu doručena až dne 6.6.2011.

K námitce, jež se týkala žádosti žalobce o poskytnutí dodatečných 30 dnů k podrobnějšímu zdůvodnění jeho odvolání, žalovaný uvedl, že předmětnou žádost nelze v žádném případě hodnotit jako podnět k zahájení řízení dle ustanovení § 42 správního řádu,

jakož ani jako podání ve smyslu ustanovení § 37 správního řádu. Z tohoto důvodu proto nebylo povinností správního orgánu I. stupně vyrozumět žalobce o tom, zda na jeho žádost přistupuje. Tento postup by dle žalovaného připadal v úvahu pouze v případě, pokud by o to žalobce výslovně požádal, což se však v daném případě nestalo. Žalobce totiž v žádosti výslovně uvedl, že odvolání podrobněji odůvodní ve lhůtě 30 dnů. Dle žalovaného je v této souvislosti nutno zdůraznit, že odvolání bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 12.1.2011, když žalovanému bylo postoupeno až po uplynutí lhůty 30 dnů. Žalobce přesto v této době odvolání podrobněji neodůvodnil, pročez žalovaný pokládá tuto žalobní námitku za nedůvodnou.

K námitce týkající se nevyslechnutí navržených policistů žalovaný uvedl, že s tímto návrhem se řádně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde bylo mj. uvedeno, že: „ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobce dne 27.4.2010 ve 14:06 hod. byl řidičem, který řídil vozidlo tovární značky Ford Focus, registrační značky „X“, na silnici č. I/7 (obchvat obce Louny), ve směru od obce Chomutov na obec Praha, kde mu byla silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI naměřena rychlost 145 km/h, po odečtení tolerance radaru $\pm 3 \%$ rychlost 141 km/h, a to v místě, kde ustanovením § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu je dovolena maximální rychlost 90 km/h, a tudíž došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 51 km/h“. Dle žalovaného jsou tyto skutečnosti jednoznačně doloženy výtiskem z měřicího zařízení silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI v.č. UX 018008. Dle žalovaného je v tomto případě navíc doloženo, že na uvedené měřicí zařízení byl vydán Českým metrologickým institutem dne 20.10.2009 ověřovací list č. 8012-OL-7219-09 s dobou platnosti do 19.10.2010. Dle žalovaného je tímto ověřením zcela vyloučena nespolehlivost měřicího zařízení. Nadto je dle žalovaného ve správním spise založeno i osvědčení č. 0174/09 o oprávnění k ovládání měřiče rychlosti MicroDigiCam LTI vystaveného pro pana T. R., tj. pro policistu, jenž prováděl měření rychlosti. Dle žalovaného tyto skutečnosti nepochybně dokládají, že policisté řádně naměřili a zjistili, že se osobní motorové vozidlo, jež bylo řízeno žalobcem, překročilo o 51 km/h maximální dovolenou rychlost. Žalobce v tomto ohledu dodal, že Policie České republiky vykonává dohled na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, přičemž dle ustanovení § 79a odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), je Policie České republiky oprávněna měřit rychlost. Ze všech těchto důvodů proto nebylo dle žalovaného nutné provádět výslech policistů.

Žalovaný závěrem navrhl, aby žaloba byla pro opožděnost odmítnuta, popřípadě byla zamítnuta jako nedůvodná.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že žalobu podal opožděně. Dle žalobce totiž v tomto případě doručovatelka, když jej při doručování žalobou napadeného rozhodnutí nezastihla v místě jeho bydliště, zanechala na tomto místě pouze výzvu k vyzvednutí zásilky, nikoliv však poučení o právních důsledcích. Z tohoto důvodu proto dle žalobce nemohla nastat fikce doručení rozhodnutí, pročez tedy platí, že žalobce dodržel stanovenou dobu k vyzvednutí rozhodnutí, které si osobně u držitele poštovní licence převzal dne 4.4.2011. Jelikož žaloba byla soudu doručena dne 6.6.2011, má žalobce za to, že s ohledem na pravidla pro počítání času dle ustanovení § 40 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s“), byla žaloba soudu doručena ve lhůtě dvou měsíců pro podání žaloby.

Právní zástupce žalobce při jednání soudu přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení a replice.

Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání soudu odkázal na písemné vyjádření k žalobě. Dále poznamenal, že dle jeho názoru byla předmětná žaloba podána opožděně. Zdůraznil dále, že o odvolání žalobce bylo rozhodnuto až po uplynutí více než 30 dnů od podání odvolání, aniž by žalobce své odvolání jakkoli doplnil. K návrhu na provedení výsledku policistů provádějících měření rychlosti uvedl, že jej považuje za nadbytečný, neboť ve správním spise je založena veškerá potřebná dokumentace dokazující, že měření rychlosti bylo provedeno v souladu se zákonem. Výslovně pak poukázal na osvědčení pro T. R., které osvědčuje jeho proškolení k obsluze měřiče rychlosti.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Primárně se soud zabýval otázkou včasnosti podané žaloby.

V ustanovení § 23 odst. 1 správního řádu je uvedeno, že nebyl-li v případě doručování fyzické osobě adresát zastížen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží. V ustanovení odstavce 4 téhož ustanovení je uvedeno, že se adresát vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.

V ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu je stanoveno, že jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenu posledním dnem této lhůty.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaný předal k poštovní přepravě žalobou napadené rozhodnutí adresované žalobci dne 17.3.2011. Ve správním spise je založena doručka, kterou pošta vrátila žalovanému. Z údajů na doručence vyplývá, že adresát nebyl dne 18.3.2011 zastížen, poštovní zásilka byla uložena a připravena k vyzvednutí dne 18.3.2011; výzva k vyzvednutí uložené poštovní zásilky s poučením o právních důsledcích nevyzvednutí nebo odmítnutí převzetí zásilky byla zanechána na adrese žalobce. Dále z obálky vyplývá, že zásilka byla uložena do 4.4.2011, kdy si ji žalobce vyzvedl na poště.

Uvedené skutečnosti potvrzuje i vyjádření České pošty, s.p. ze dne 16.9.2011, které přiložil žalobce k replice, kde je uvedeno, že zásilka byla podána dne 17.3.2011 na poštu s dipozicemi „Dodejka, Dodání do vlastních rukou jen adresáta“. Po nezastížení adresáta dne

18.3.2011 byla zásilka uložena na dobu 15 dnů na poště a o tom byl adresát vyrozuměn. Adresát si zásilku vyzvedl poslední den úložní lhůty.

Pro posouzení včasnosti podání žaloby je rozhodující, zda zásilka obsahující žalobou napadené rozhodnutí byla řádně v souladu s právními předpisy doručována žalobci a zda byly splněny veškeré podmínky pro možnost uplatnění doručení pomocí fikce. Dle právní úpravy účinné v době doručování platilo v souladu s § 23 správního řádu pravidlo, že zásilka určená adresátovi se po deseti dnech uložení vhadzuje do poštovní schránky adresáta. Aby se neuplatnilo toto pravidlo, musí správní orgán takový postup výslovně vyloučit. V daném konkrétním případě byla obálka upravena takovým způsobem, že neobsahovala žádné výslovné vyloučení možnosti vhození zásilky po skončení úložní lhůty do poštovní schránky adresáta. Vyloučení možnosti následného vhození zásilky do poštovní schránky adresáta musí být seznatelné nejen pro doručující orgán, ale musí jednoznačným způsobem vyplývat i z poučení zanechaného adresátovi zásilky. Pokud zákon umožňuje správnímu orgánu projevem jeho vůle vyloučit aplikaci určitého pravidla, musí takový projev vůle být jednoznačně patrný. Z potvrzení České pošty, s.p. pak jednoznačně vyplývá, že žalobce byl poučen, že zásilka bude uložena na poště podobu 15 dnů. Tomu odpovídá i skutečnost, že poslední den této lhůty si žalobce předmětnou zásilku skutečně vyzvedl. Zůstává tedy faktem, že předmětná zásilka nebyla po uplynutí deseti dnů vhozena do schránky žalobce ani nebyla vrácena správnímu orgánu. Rovněž poučení, které zanechala pošta žalobci, neodpovídalo úpravě správního řádu. Tímto postupem nedošlo k dodržení všech ustanovení nové úpravy doručování ve správním řízení. Smyslem zavedení praxe vhadzování zásilek do schránky adresáta po uplynutí úložní doby bylo omezení formálnosti doručování a zvýšení faktických šancí adresáta se s doručovanou písemností seznámit. Institut vhození do schránky působí ve prospěch účastníků jako určitá kompenzace tvrdých důsledků povinné doručovací adresy a omezení možnosti vyslovení neúčinnosti doručení. Soud zastává názor, že právě s ohledem na význam uvedeného postupu, který je zakotven v právním řádu za účelem ochrany práv účastníků řízení, je nutno trvat, aby v případě, že správní orgán chce uplatnit doručení v souladu s ustanovením § 24 správního řádu tzv. fikcí doručení, byla splněna všechna pravidla týkající se doručování, tedy včetně vhození zásilky po marném uplynutí desetidenní úložní lhůty do schránky adresáta.

Vzhledem ke skutečnosti, že nebyly v daném případě splněny všechny podmínky stanovené zákonem pro možnost využití doručení správního rozhodnutí fikcí dle § 24 správního řádu, soud zastává názor, že za okamžik doručení žalobou napadeného rozhodnutí je třeba považovat den 4.4.2011, kdy si předmětnou zásilku žalobce vyzvedl na poště.

V souladu s ustanovením § 72 odst. 1 s.ř.s. lze žalobu proti správnímu rozhodnutí podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Dle § 40 odst. 2 s.ř.s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. V daném případě tedy posledním dnem lhůty pro podání žaloby byl den 4.6.2011. Dle ustanovení § 40 odst. 4 s.ř.s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak. V daném případě byla zásilka obsahující předmětnou žalobu podána k poštovní přepravě dne 3.6.2011, tedy před uplynutím lhůty pro podání žaloby.

Z výše uvedených skutečností tedy vyplývá, že předmětná žaloba byla podána včas a soud tedy mohl přistoupit k projednání samotných žalobních námitek.

Nejdříve se zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti spočívající dle žalobce ve skutečnosti, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal s jeho návrhem na provedení dokazování výsledkem policistů provádějících měření rychlosti.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce navrhl v odvolání provedení výsledku zasahujících policistů, aby bylo možno posoudit jejich erudovanost a bezvadnou způsobilost v zacházení s měřicím zařízením. V žalobou napadeném rozhodnutí je výslovně na straně 4 uvedeno: „*V tomto případě bylo navíc doloženo, že na uvedené měřicí zařízení byl vydán Českým metrologickým institutem Laboratoře primární metrologie Praha, V Botanice 4, 150 72 Praha 5, dne 20.10.2009 příslušný ověřovací list č. 8012-OL-7219-09, s dobou platnosti do 19.10.2010. Tímto ověřením byla nespolehlivost měření předmětným zařízením zcela vyloučena. Navíc je ve spise doloženo i osvědčení č. 0174/09 o oprávnění k ovládání měřiče rychlosti MicroDigiCam LTI vystaveného pro pan T. R., který jako policista prováděl měření rychlosti. Uvedené materiály zajištěné Policií ČR nepochybně dokládají, že policisté řádně naměřili a zjistili, že uvedené vozidlo řízené panem Č. překročilo o 51 km/h maximální povolenou rychlost.*“ V této části odůvodnění se žalovaný výslovně zabýval otázkou, zda existuje důvod pro pochybnosti o odborné způsobilosti a erudovanosti policisty, který při předmětném měření rychlosti obsluhoval dané zařízení. S poukazem na předložené osvědčení dospěl žalovaný k závěru, že pochybnosti ohledně erudovanosti a způsobilosti pana T. R., který jako policista prováděl předmětné měření rychlosti, jsou zcela nedůvodné. Žalovaný tak dospěl k závěru, že výsledek policistů považuje za nadbytečný. Pouze tuto skutečnost výslovně v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí neuvedl, ovšem z výše uvedené pasáže odůvodnění tato skutečnost dle soudu jednoznačně vyplývá.

S ohledem na uvedené skutečnosti soud dospěl k závěru, že žalovaný se návrhem žalobce na provedení dokazování výsledkem policistů provádějících měření za účelem zjištění jejich odborné způsobilosti a erudovanosti zabýval a dospěl k závěru, že je nadbytečný. Z obsahu samotného odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí pak tato skutečnost jednoznačně vyplývá. Proto soud dospěl k závěru, že v tomto směru je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné a předmětná námitka je tedy nedůvodná.

K námitce, v níž žalobce namítal, že v rámci svého odvolání požádal o dodatečnou lhůtu 30 dnů k podrobnějšímu odůvodnění svého odvolání, uvádí soud následující. Je nutno zdůraznit, že v daném případě se nejednalo o odvolání, které by neobsahovalo náležitosti uvedené v ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu (tzv. blanketní odvolání) a bylo by na správním orgánu, aby odvolavatele vyzval k odstranění vad podání s určením lhůty k tomuto úkonu. V daném případě se jednalo o formálně zcela perfektní podání. Z tohoto pohledu neexistoval žádný zákonný důvod, který by žalovanému zamezoval o předmětném odvolání rozhodnout. Žádost žalobce o poskytnutí dodatečné lhůty 30 dnů k podrobnějšímu odůvodnění odvolání a poradě s právním zástupce je možno považovat za žádost vůči správnímu orgánu mimo jakýkoliv právní rámec. Jednoznačně se nejedná o návrh či žádost, o které by musel správní orgán nějakým způsobem samostatně rozhodovat.

Odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí bylo právnímu orgánu prvního stupně doručeno dne 12.1.2011. Z obsahu správního spisu vyplývá, že věc byla žalovanému jako odvolacímu správnímu orgánu postoupena dne 10.2.2011, tedy po 29 dnech. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vyhotoveno dne 15.3.2011. Žalobou napadené rozhodnutí tedy bylo

vyhotoveno po více než šedesáti dnech od podání odvolání. Za celou tu dobu žalobce své odvolání žádným způsobem nedoplnil.

Z obsahu správního spisu tedy jednoznačně vyplývá, že správní orgány postupovaly neformálně tak, aby umožnily žalobci případně jeho odvolání doplnit. Přestože o odvolání bylo rozhodnuto až po uplynutí více než 60 dnů od podání odvolání, žalobce v rámci této doby nikterak své odvolání nedoplnil a ani se o to nepokusil.

Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem a jejich postupem nedošlo k poškození žalobcových veřejných subjektivních práv. S ohledem na výše uvedené skutečnosti danou žalobcovu námitku tedy soud shledal rovněž jako nedůvodnou.

Vzhledem k výše uvedenému soud uzavírá, že ani jedna z uplatněných námitek žalobce nebyla shledána důvodnou. Podaná žaloba proto není důvodná a ji soud ve výroku ad I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadoval.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 24. listopadu 2014

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová